

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an . . . . . 240 Lei Pe jumătate de an . . . . . 120 Lei Pe un pătrar de an . . . . . 60 Lei Un număr . . . . . 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concursuri edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	---

Către sfânta Inviere.

Iarna, această bună surioară a morții crude și surdo-mute, care ofilește, vestejește și înghiață totul, își mai încearcă ultima ofensivă în fața primăverii, care învingătoare și majestuoasă acuză își va face intrarea în lume cu lumină caldă și cu cornul îmbelșugat al florilor, care năpădesc totul din adânc de vale până în vârf de munte. Și bietul om care vede în același timp atâta frumusețe și tot atâta uriciune în lumea aceasta, nu știe ce să mai creadă.

În ulciorul scump, care se cheamă inima omenească, pe trei sferturi e numai desnădejde și deasupra ca o păturică subțioară stă ghemuită și înfricoșată nădejdea care vrea numai binele și numai frumosul pe suprafața pământului. Cum să împăcăm bunătatea providenței cu realitatea de multeori așa de urâtă? Foarte bine! Pentru că tot ce este nobil, tot ce este mângâietor vine dela providență și tot ce este ignobil și supărător vine dela lume. Dacă foilețăm paginile istoriei, ne vom convinge ușor ce slabă sau chiar inexistentă a fost solidaritatea între oamenii buni.

Frumusețea sufletească numai în rare cazuri este întovărășită de curaj, mai de multeori la ușile ei stă de pază lașitatea. Lumea din străvechi timpuri a izolat pe oamenii bolnavi fizicește. Bună oară la vechii Evrei leproșii și îndrăciții erau alungați în locuri pustii cum se face și azi cu bolnavii contagioși care sunt tratați omenește dar izolați totuși de societatea sănătoșilor. Dar și atunci ca și azi indivizii care dau clare semne de boli sufletești tot așa de grave ca și cele trupești sau chiar mai grele, sunt lăsați să-și facă cursul până în capăt secerând sute și mii de jertfe.

Ce minte sănătoasă se poate presupune din partea lui Irod care vrea să omoare chiar

pe Fiul lui Dumnezeu? Odată spune magilor dela răsărit că vrea să se închine lui Hristos și apoi tot el trimite ostașii duri să taie pe copiii nevinovați din jurul Vifleemului.

Se merită să medităm cam ce fel de suflete normale aveau Iudeii care se spălau și jertfeau necontentit lui Iahve, ca apoi în fața blândului Iisus să „clântănească” furioși cu dinții plini de ură.

Nici Caiafa, șeful sinedriului, nu a putut să fie prea teafăr în cele sufletești dacă ascultând cuvintele Domnului „De acum veți vedea pe Fiul omului șezând deadreapta puterii și venind pe nourii cerului” și-a smuls barba și și-a rupt vestimintele proclamând sfântul adevăr de blasfemie.

Nu putem spune că providența divină a fost vinovată că lumea de atunci nu a avut puterea să elimine și să izoleze pe oamenii cu sufletele bolnave.

Despre Nero împăratul sângeros al Romanilor a constatat istoria că a fost un nebun pronunțat și câtă jale a produs el între păgânii lui și între creștinii pe care i-a martirizat. Cinstea lumii de atunci a reparat-o un legionar roman care, atunci când Nero fugea să rupă pământul și apoi să se ascundă, nu l-a slăbit până nu l-a străpuns cu lancea.

Iată de ce trebuie să simțim cea mai profundă venerațiune față de sfinții mucenici înșirați în calendar fiindcă ei nu formează numai podoaba sfintei Biserici creștine ci și falanga de oameni de cea mai înaltă valoare a lumii. Ce au însemnat suferințele lor grele și moartea lor curajoasă decât opunerea la orbirea și răutatea sufletească? Cine știe în ce mocirlă ajungea lumea sufletește dacă nu erau aceste alese exemple de oameni care au avut curajul să-i elimine din lume cel puțin moralmente pe întu-

necații la minte și pe răii la suflet care voiau să tragă lumea în jos și tot mai jos.

În zilele acestea dinaintea sfințelor Paști, când se vorbește așa de mult de suferință și când se preamărește în cântece așa de frumoase, să ne gândim ce operă uriașă a făcut și face creștinismul prin reprezentanții săi adevărați, eliminând tot mai mult răul din lume și pe cel fizic și pe cel moral. Pe urma luptei creștine vor deveni tot mai inofensivi tipurile de oameni à la Irod, Caiafa și Nero. Dela câți șefi de triburi din Africa le-a smuls din mână cuțitele, pentru care un cap de tată nu valora mai mult decât o cracă subțire din pădure. Să ne pregătim deci de pe acum să prăznuim cu bucurie Invierea Domnului care a eliminat mult rău din lume și va ajunge cu siguranță să-l elimine pedeantregul.

Dr. Ștefan Cioroianu
protopop.

Șase ani de păstorire

a P. S. Sale Episcopului Vasile al Caransebeșului.

La rubrica *aniversări bănățene*, din ziarul *Universul*, nrul din 7 Aprilie a. c., sub titlul de mai sus, dl avocat Octavian Metea, redactorul pentru Banat din Timișoara, al marelui cotidian, a scris următoarele judicioase aprecieri la adresa iubitului nostru Arhipăstor, care azi împlinește șase ani de binecuvântată muncă în ogrorul Bisericii bănățene:

„La 15 Aprilie se împlinesc șase ani dela instalarea P. S. Sale Episcopului Dr. Vasile Lazarescu în Scaunul arhieresc dela Caransebeș.

În viața Eparhiei, cei șase ani sunt ca o verigă într'un lanț de fapte și înfăptuiri, pe când în viața omenească înseamnă un popas, prilej de verificare și punct de plecare, pentru un program de muncă încordată, în drumul pe care Dumnezeu ni l-a hărăzit.

Făcând aceste însemnări pe marginea aniversării conducătorului eparhiei Caransebeșului, nu ne facem numai o datorie protocolară, ci vrem să subliniem câteva fapte caracteristice din activitatea Păstorului, căruia i s'a încredințat turma.

Episcopul Dr. Vasile Lazarescu s'a ridicat din mijlocul celei mai frumoase și sănătoase clase sociale, din mijlocul țărâniei. Poate puține persoane, care s'au ridicat până la treapta de prinți ai Bisericii, pot să prezinte o asemenea origine, pur românească. Născut la 1 Ianuarie 1894, în comuna Jadani, (Timiș-Torontal), a urcat la o vârstă tânără, pe Scaunul de episcop, fiind ales la 21 Octomvrie 1933 de Congresul Național-Bisericesc, iar la 15 Aprilie 1934 a fost instalat în Catedrala din Caransebeș.

Acum șase ani, P. S. Sa spunea: „Pornesc la drum cu gândul de a-mi pune toate puterile și toată

râvna în opera de reconfortare și ridicare a gândirii și vieții creștinești din eparhie”.

Este foarte greu a face cu acest prilej un bilanț al acestei activități, lipsindu-ne perspectiva istorică, care fixează faptele. Dar, cu toate acestea, oricine va trebui să recunoască Vlădicului Lazarescu, că a adus un *suflet nou în eparhie*, o tinerească întrecere în munca spinoasă, pe ogrorul spiritualității ortodoxe. Urmând în scaun Vlădicului Iosif Badescu, care din cauza boalei fusese ținut tot timpul la pat, n'a găsit în eparhie o situație prea fericită. Sectele și luxul își croiseră drum adânc, săpând temelii Bisericii. Forțe potrivnice intereselor permanente ale Neamului, care se confundă cu interesele Bisericii strămoșești, lucrau necontentit la destrămarea ființei noastre ortodoxe și la solidaritatea noastră românească.

De aceea noul Păstor al eparhiei a trebuit să porceadă dela început cu o *energie și disciplină*, care au surprins pe mulți, dar în special pe cei care erau chemați să lucreze în via Domnului.

Au fost glasuri care să reproșeze Episcopului această disciplină impusă preoțimii, chemată la muncă și la o nouă școală a datoriei, în slujba sfântă a altarului. Istoria va ști la timpul său, să fixeze figura episcopului Vasile, la locul pe care-l merită, dar chemarea adresată în cuvântarea sa program, către preoți, pentru un nou misionarism, lepădarea de plăceri și îndeletniciri lătrualnice, de frământările prea omenești, fac parte din marele adevăr că *destoinicia preotului împodobește cârja arhierelui*. Și episcopul Vasile se poate feriți azi că nimeni nu întunecă strălucirea cârjei sale.

În urmărirea scopului ce și-a fixat, a vizitat fiecare parohie, împrăștiind pretutindeni sfaturi, îndemnuri creștinești și priveghind cu părintească grijă la o vieată creștinească și românească. În cei șase ani a avut fericirea să officieze peste 40 târnosiri de biserici, dintre care unele care au însemnat nu numai adevărate monumente de artă, dar și adevărate *biruinți românești*. Astfel, nu demult a târnosit prima biserică românească la Anina, o adevărată victorie nu numai ortodoxă, dar în primul rând românească.

O grijă deosebită a manifestat pentru *pregătirea profesională a preoților*, pornind dela ideea că *turma este așa cum e păstorul*. A primenit corpul profesoral al Academiei teologice, chemând la catedre *tinere* cu studii superioare, a înființat un *internat*, pentru ca studenții să aibă o îngrijire aleasă, iar prin *burse* a încurajat ridicarea elementelor răsărite din mijlocul țărâniei, îndemnându-le să se pregătească pentru *apostolatul preoției*.

Fie ca această aniversare a eparhiei de Caransebeș să însemne pentru Arhipăstorul ei încă mulți și rodnici ani de bogată păstorire, iar pentru Biserica ani de bogate realizări”.

Aceste măgulitoare cuvinte vin dinatara granițelor eparhiei noastre. Dela un bun cunoscător al realităților bănățene. Vin din partea unui intelectual mirean, care a avut ocaziunea să participe la mai multe praznice ale eparhiei noastre, la sfințiri de biserici, la vizitațiuni canonice, toate adevărate triumfuri ale ideii ortodoxe și naționale, pe pământul robit de veacuri al Banatului. Toate aceste manifestări spirituale i-au

format convingerea că în eparhia Caransebeşului într'adevăr planează un suflu nou. Că rodeşte o viaţă nouă, o viaţă de primăvară spirituală.

Preoţimea eparhială de azi, nu mai este cea de acum şase ani. Ea părăseşte *biruitoare* în ritmul tineresc al activităţii *roditoare* a Arhipăstorului. Roadele acestei activităţi misionare se văd pretutindeni, în toată eparhia.

Preoţimea Caransebeşului nu ştie, precum n'au ştiut nici fericirii noştri înaintaşi, ctitori de ţară şi viaţă nouă românească, ce înseamnă comoditate în acţiune, şi nu se lasă furată de preocupări streine de Altar şi de sufletul dreptcredincioşilor. Ea este *adânc pătrunsă* de sublimitatea misiunii ei evanghelice în mijlocul popoului bănăţean.

Prea Sfinţitul Episcop Vasile a *dorit* şi a *muncit* fără preget să aibe o preoţime la înălţimea chemării şi a vremurilor. O preoţime conştienţă, trează, activă, virtuoaasă, jertfitoare, o preoţime ce, după vorba sf. ap. Pavel, îşi aduce veşnic aminte de harul ce a primit prin punerea mâinilor episcopului.

Ochii Vlădicăi Vasile sunt îndreptaţi spre Academia teologică şi Internatul teologic, laboratoare unde să făuresc caracterele preotului de mâine, unde se cultivă floarea virtuţilor preoteşti, şi aprinde şi se întretine flacăra harului, care va oţeli spre muncă şi jertfă, pentru neam şi lege, a viitorilor apostoli ai Banatului.

„*Praznic Luminat*“, — lucrarea mai recentă, ieşită zilele trecute de sub teascul Tipografiei noastre Diecezane, a Prea sfinţiei Sale, este dovada cea mai grăitoare a preocupărilor Arhipăstorului, care, în cele aproape 300 pagini ale acestei prea preţioase cărţi, a risipit nestematele sufletului Său, seminte alese de gândire şi simţire părintească şi duhovnicească, seminte dela care se aşteaptă rod bogat în ogorul sufletului credincioşilor din Eparhie.

La 6 ani arhipăstorie, Prea Sfinţia Sa dăruieşte preoţimii şi credincioşilor din Eparhie, *aurul* sufletului Său curat, *dragostea* inimii Sale calde, revărsând asupra tuturor roua Harului şi a binecuvântării arhieresti. *Preoţimea* eparhială, la rândul-i, *omagiază* pe Prea Sfinţia Sa, *prin zelul său evanghelic* şi activitatea sa misionară, pe care o desfăşură, *cu timp şi fără timp*, în mijlocul turmei dreptcredincioase bănăţene.

Intru mulţi ani Prea Sfinţite Stăpâne!

Preotul Gheorghe Cotoşman.

Cine a învins?...

Evenimentele mondiale se precipitează fulgerător. Cronicarul zilei abia reuşeşte să le insereze, prezentându-le reci şi fără comentarii. Arar dacă vreun ochiu de observator mai ager încearcă să desluşască înlănţuirea evenimentelor şi să scoată concluzii fie de ordin militar, politic — fie de ordin social, istoric. Şi mai rar vei întâlni în publicistica contemporană condeiul care să înmoaie peana în elixirul genuin şi intim al întâmplărilor mondiale, pentru a pune în lumină, nu câştigul sau pierderea materială, chiar acolo unde mintea omului de azi este obişnuită să vadă pierderea luptei.

Nu totdeauna o luptă pierdută este şi o înfrângere. A pierde arme, oameni sau pământ, înseamnă pierdere materială, dar poate să fi dobândit pe alt plan — pe cel moral, prin curaj şi eroism, care adaugă prestigiului şi dă înfaţişare superioară individualităţii umane. Simplul fapt, că cineva s'a încumetat a da piept cu un duşman mai numeros de cincizeci, şasezeci ori, implică superioritatea valorii sale morale.

Şi pentru a intra în miezul temei, vom aminti că iarăşi e vorba de vestiţii eroi ai Evangheliei de azi, de cruciaţii luptelor antibolşevice, de bravii finlandezi. Cine se mulţumeşte cu concluziile ziarelor, sau a altor calculatori profani este în convingerea că finlandezii au depus arma şi că dânsii au capitulat în faţa colosului bolşevic. Astfel judecă cei ce privesc evenimentele prin prisma politicei, cu toate că nu este întocmai aşa, deoarece bolşevicii trebuiau să ducă o luptă de 104 zile pentru a câştiga teritorial doar nişte fâşii de pământ, până când pierderea lor materială este neasemuit mai mare decât câştigul material. Au investit atât material de războiu şi atât suflet de om a căzut pe câmpul de luptă, încât ajunge a face doar amintire, pentru a convinge despre înfrângerea materială, — şi cu atât mai mult morală, îndurată pe urma războiului purtat cu finlandezii. Trofeele finlandezilor în arme şi material uman, sunt mult mai valoroase până şi din punctul de vedere al perspectivei observatorului politic militar sau istoric. Cu cât mai mult din punct de vedere moral! Nu trebuie uitat că bolşevicii, mereu îmbiau finlandezilor, când prin intermediul Germaniei, când prin cel al statelor scandinave, condiţiile împăcării. Dacă acel bolşevism, avea curajul militar şi îndeosebi tăria morală, ducea lupta până la exterminarea Finlandei, mai cu seamă că pusese piciorul pe teritoriul finlandezilor, este un certificat despre reaua pregătire tehnică şi îndeosebi morală — în duh — a

bolșevismului. Până și procedeul militar la ocuparea Viipuri-ului, mărturisește că au fost constrânși a recurge la mijloace de forță majoră: bombardarea până la ruină a aceluși oraș și a altor așezări, prin cele mai diabolice născociri tehnice. Până când aviatorii finlandezi, cari și-au riscat viața zburând deasupra orașelor bolșevice, n'au dus cu sine mesagiul diabolic al bombelor omorâtoare, ci cu *Biblia mică*, bombe dătătoare de viață nouă, au aruncat cereasca lumină, împăcare și pacea sfântă în iadul împărăției bolșevice.

Scriș este în Cartea Sfântă: „*Celui ce va da în tine cu pietre, tu să-i răspunzi cu pâine*“. Și cu cereasca pâine răspuns'au și eroii finlandezi bombelor bolșevice! Oare, cine este mai tare, cel ce seamănă moarte trupească, sau cel ce dă hrană și înviază pe om la viață nouă? Și cine este mai tare, cel ce omoară trupul, sau cel ce chiamă la viața nouă sufletul? Căci, cine a învins: *omorătorii lui Iisus, sau Hristos cel învial? ! !...*

Cu cât mai de preț este înălțătorea biruință morală a vitejilor finlandezi, decât compromițătorea biruință materială a bolșevismului rusesc!...

Pr. A. Uroș-Doloveanu.

Naufragiu.

*Mi-e sufletul sirenă înăbușită 'n larg,
Ce scâncetă ecouri în pupă și în proră:
Se tângue zadarnic din noapte 'n auroră,
Mi-e sufletul lițoliu ce flutură 'n catarg!*

*Mi-am răvășit în larguri și gânduri și credințe
Stol, pribegind, de paseri și noapte fără număr
Și-a anilor povară mi-a ngrămădit pe umăr
Tot greul tinereții și 'n inimă căința!...*

*Cădelnițări serafe mă cheamă din nefință
Și-mi poartă vrerea toată spre țel de biruință.
O străfunzimi de haos cum m'ați zăgăzuit!*

*Mărire Ție Celui ce'n cale m'ai oprit;
Și colindarea-mi toată mi-ai arătat pustie
Chemându-mă din larguri, în veci mărire Ție.*

Ț. B. Mera.

Despre catolicizare.

În ultimul timp se agită, cu dedesubturi din ce în ce mai vizibile, nu *ideea unei uniri* între Biserica ortodoxă și cea rom. catolică, ci *ideea unei catolicizări* forțate a Bisericii ortodoxe.

Iar cine în tot acest timp de nouă propagandă unionistă a fost atent, a observat că se intenționează reeditarea din nou a evenimentelor întâmplare prin falș și minciună, cu prilejul unirii celei dintâiu cu Roma, în 1800.

De aceea, ortodocșilor le-a devenit odioasă nu numai ideea unei catolicizări a Bisericii lor, ci chiar ideea unei uniri a Bisericii lor cu cea rom. catolică.

Cine nu cunoaște aspectele propagandei noui unioniste poate primi câteva exemple: Se încearcă din nou captarea binevoiențe a persoanelor marcante din viața ortodoxă, dar nu totdeauna convinse de necesitatea trăirii acelei vieți; se tribulează inexactități nerușinate și de tot felul asupra figurilor celor mai mari ale trecutului românesc, tot cu acelaș scop: provocarea unei false atitudini binevoitoare față de rom. catolicism; se profită de cel mai mic lucru și cea mai neînsemnată confesiune ia proporțiile unui eveniment, ce trage în cântarul aceleiași confesiuni.

Așa: un oarecare Rașcu, într'o broșură obscură a sa, află sentimente de simpatie și admirație față de rom. catolicism chiar la marele nostru poet M. Eminescu.

Așa: un preot puțin inspirat și nechemat a discuta această problemă a unirii o abordează cu o greșită competență și într'un loc nepotrivit, provocând imediat reacțiile arhicunoscute rom. catolice.

Romano-catolicismul a făcut până acum tot posibilul, spre a deveni odios prin aroganța și metodele sale de lucru, tuturor sufletelor ortodoxe. Rom. catolicismul a înaintat cu doctrina sa până acum pe poziții, care se deosebesc fundamental de pozițiile doctrinale ortodoxe.

Primatul papal mai ales, azimele, purgatoriul, filioque, indulgențele sunt tot atâtea dogme nou deosebitoare, care nu justifică aroganța rom. catolică față de intransigența tradițională și puritatea doctrinală ortodoxă.

Ortodoxia, de aceea, *nu se poate supune*; ea nu-și poate pierde poziția sa unică între confesiuni — *ortodoxia* —; ea nu poate înainta în neadevăr și eres alături de Biserica rom. catolică.

Căci această Biserică nu privește problema unei uniri cu ortodoxia decât ca o supunere a acesteia din urmă, după cum tot așa unirea din 1800 nu a fost și este decât *o lentă catolicizare*.

Biserica ortodoxă nu are de ce se uni, fiind date premisele de mai sus; ea nici nu are de ce se supune, fiind dată intransigența ei doctrinală.

Toate afirmațiile de ultimă oră rom. catolice, că ortodoxia nu-și mai are organul ei infailibil de oficializare ecumenică (sinodul ecumenic), că magisteriul său este inexistent, iar stințenia sa lipsă nu fac decât să învedereze tactica, plină de calomnii și tendințe, rom. catolică, care tactică peste tot scoate în evidență personalitatea papei: ca organ infailibil, ca organ doctrinal, ca organ sfânt.

Peste toată această propagandă ascunsă, ortodoxia planează curată și de neînvinș pe temelii ei, supravegheate de harul și puterea Spiritului Sfânt.

Ortodoxia, tot pe aceleași apostolice linii de conduită, se roagă și acum pentru unirea tuturor celor întru Dumnezeu Biserici.

Ortodoxia, de aceea, este mai oricând gata pentru o creștinească, plină de dragoste și de adevăr unire cu rom. catolicismul decât cu ereticele Biserici protestante.

Biserica ortodoxă nu se catolicizează însă, nici nu se supune.

Prof. Dr. Petru Rezuș.

Muzica și Mitologia.

De: Prof. Constantin Rudneanu.

Istoria culturii umane ne arată drumul ce l-au străbătut popoarele în trecutul lor. Una din trăsăturile fundamentale ale lor a fost religiozitatea. Prin religie și cultul divin ele au preamărit ființa atotputernică: Divinitatea. Muzica a jucat un rol deosebit în viața religioasă a tuturor popoarelor, ea s'a manifestat în diferite forme și în diferite timpuri, influența ei este atât de puternică, încât azi nu putem înțelege manifestările de ordin religios-moral, fără ca să neglijăm istoria ei.

Printre artele ce le-au cultivat popoarele antichității, muzica ocupă locul cel dintâi, ea avea importanța cea mai de seamă, cu toate acestea nu putem stabili originile ei. Tradițiile Evreilor, ne spun, că ea a existat înainte de potop, căci Jubal din rasa lui Cain este acela căruia Geneza îi atribuie invenția instrumentelor cu coarde. Istoria lui Iacob și a lui Moisi ne arată întrebuințarea muzicii la cele mai vechi ceremonii religioase. Muzica se învăța în adunările profeților și era totdeauna asociată cu poezia în inspirațiile lor. Muzica a fost aceea care l-a făcut pe păstorul David să-i calmeze

furorile lui Saul, și astfel ea a avut un caracter vindicativ.

Evreii, când au ajuns în captivitatea babilonică, la stăruințele lui Nabucodonosor cântau psalmul 136: „La râul Babilonului acolo am șezut și am plâns“, care se cântă până în zilele noastre.

La Greci muzica se cultiva într'o măsură mare, Grecii erau pasionați pentru tot ce-i frumos și armonios. Ea era strâns legată de dansul orchestric, era elementul esențial al vieții lor publice, religioase și civile. Filosofi lor au determinat în mod științific raporturile între sunete, am putea spune chiar, că ei au definit caracterul diverselor moduri muzicale, atribuite unei impresii care o producea asupra educației marurilor.

Muzica era strâns legată de mitologie, fiindcă mitologia exprimă întreaga ființă a unui popor atât de îndrăgit de zei, eroi, semizeii, muze, etc. Dacă Apollon era zeul lirei, aceasta înseamnă, că soarele prin regularitatea cu care răspândește lumina este considerat ca un principiu care presidează armoniile universului. Astronomia este și ea o muză, căci legile ei nu diferă de cele ale muzicii, căci mișcarea astrelor este reglementată de lira lui Apollon. O mulțime de legende care de care mai frumoase, ne arată puterea și frumusețea muzicii și influența-i mare asupra oamenilor din timpurile primitive. Ea ne face să fim buni, ascultători, iertători, întărindu-ne sentimentele umane, apropiindu-ne tot mai mult de Divinitate. Vestitul filosof Platon, se exprimă astfel despre muzică: „Muzica este o lege morală. Ea dă suflet universului, aripi gândirii și avânt închipuirii. Ea este esența ordinii, înălțând către tot ce este bun și frumos“. Cuvintele lui Platon sunt confirmate de istoria umanității. Lira lui Amphion face ca să se construiască zidurile cetății, iar accentele dulci ale lui Orfeu trezesc la viață natura și îmblânzesc fiarele sălbatice, „căci muzica e limbajul sentimentului“, după expresia filosofului Aristoteles. Muzica pentru popoarele cele vechi a avut și un rol determinant asupra educației și a civilizației. Ea a influențat adânc sufletul omului, ea l-a înnobilit, zguduindu-l până la lacrimi, efectele ei au fost imense.

Muzica la popoarele antice a creat rivalități, pe care le găsim în legendele istorice — ele apăreau sub forma de lupte muzicale sau concursuri, așa cum se fac până în zilele noastre.

Istoria lui Apollon, învingătorul lui Marsyas, nu-i altceva decât expresia rivalității dintre Europa și Asia și povestea urechilor de măgar ale regelui Midas, este o mărturie de dispreț al

Grecilor din Europa pentru gustul muzical al locuitorilor din Asia-Mică. Lupta Muzelor cu Sirenele, trebuie înțeleasă ca lupte muzicale, pe care poezia ni le povestește sub forma mitologică. În marile perioade de civilizație, concursurile între cetățile grecești se organizau într-o formă bine determinată și după anumite reguli bine stabilite. Monumentul lui Lisicrates este o dovadă de importanța mare ce o datorau Atenienii luptelor muzicale. Procesionile religioase erau urmate de cântece religioase. Strămoșii noștri, Dacii erau iubitori de muzică. Aristotel ne spune, că Agatirșii își cântau legile lor verificate, spre a le putea mai bine ține minte. Istoricul grec Teopomp ne spune că Geții, atunci când merg într-o solie, își iau cu ei chitarele și în timpul cât fac expunerile, cântă din aceste instrumente. Preoții lor, care se bucurau de mare trecere înaintea poporului, care erau numiți „prea cuvioși” și „călători prin nori”, cântau din gură și din chitare.

Iată în puține cuvinte însemnătatea muzicii la popoarele antice și legătura ce se poate stabili între muzică și mitologie.

Principiile Primatului Papal.

(Studiu Confesional) (Continuare)

În același capitol Iisus fiind cu toți apostolii la un loc, le vorbește în continuare despre trebuința de a merge la Ierusalim și acolo să pătimească, să moară, ca a treia zi să învieze.

Iară Petru luându-l la o parte a început a i se împotrivi zicând: „Fii milostiv ție, Doamne, să nu ți se întâmple aceasta”.

Iară el întorcându-se a zis către Petru: mergi dela mine Satano, sminteală ești mie, căci nu gândești cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor.

Această dojană este foarte potrivită după imediata sfințire. El după ce avu bucuria cerească de a fi sfințit, Iisus le descoperă apostolilor săi că trebuie să-și treacă patima sa predestinată.

La auzul acestei situații îl apucă tristețea subit și nu voiește să audă de așa ceva! Cum chipul învățătorului să sufere atât de mult, atât de grozav! Nu se poate! Dumnezeu nu va permite aceasta.

Oh! Doamne fii milostiv ție, să nu se întâmple ție aceasta.

Simon fu muștrat pentru aceasta, dar cu o muștrare ușoară. Iisus ceti în inima lui și trebui să-l ierte numaidecât, căci el singur văzu

ce iubire mare îl făcea să se revolte împotriva faptului.

Aceasta e cauza pentru care cu toate dojenile lui Iisus pe care ni le face cunoscute Evanghelia, vedem că Simon-Petru rămâne și pe mai departe în locul întâiu în raporturile cu învățătorul.

Acestea ce le-am spus sunt luate după interpretările lor — dacă ați rămas cu ideea principală din această artificială interpretare — putem să punem la punct această răstălmăcire prin susținerile ortodoxe.

Dacă considerăm scrierile sf. părinți, interpretarea ortodoxă e următoarea:

Cuvintele citate și spuse de Iisus nu se referă la Petru ca persoană, ci la obiectul mărturisirii, întru cât Petru mărturisește în numele apostolilor.

Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu este singura piatră pe care s'a întemeiat Biserica și nu pe apostolul Petru către care vorbește Iisus. Petru e solul de același rang cu cei ce l-au trimis. Promiterea cheilor împărăției și legării și deslegării nu este numai pentru Petru ci pentru toți. Și ca dovadă întrebuițează pluralul dela Matei c. 18, v. 18, unde le grăiește apostolilor: „Amin grăiesc vouă: oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer și oricâte veți deslega pe pământ, vor fi deslegate și în cer”. La plural vorbește Iisus Hristos la sfânta Evanghelia după Ioan c. 21, v. 18: „Luați Duh Sfânt: Cărora veți ierta păcatele se vor ierta și cărora le veți ține, vor fi ținute”. Apoi la Marcu c. 16, v. 15: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura”.

Iisus n'a avut în vedere persoana lui Petru, căci așa fiind, contrazicerea ar fi prea mare. E curat blasfem pentru Iisus Hristos, a admite că într-o zi a promis ceva unui apostol și apoi peste o altă zi tuturora. Sau prin nepermis să admitem că numai lui Petru s'a adresat Hristos și atunci primatul lui Petru ar fi și mai zdruncinat. Iată așa socotind citatul dela Matei c. 16, v. 18 „Și eu îți zic că tu ești Petru și pe această peatră voi zidi biserica mea — și porțile iadului nu o vor birui”. Dacă aceasta e lege anterioară celei din Matei c. 16, v. 23, unde Iisus Hristos îl numește Satan pe Petru, ar însemna ca urmașii lui Petru să nu fie episcopi ci să fie fiii lui Satan; și cu fapte concrete am putea dovedi satanitatea lui Petru, fără nici o greutate, cu toate că analiza logică a apusenilor e foarte slabă. Și pentru aceasta retractăm repede această blasfemie, neconsiderând episcopii ca reprezentanți ai lui Dumnezeu.

E inutil a mai ține atenția încordată prea mult asupra problemelor fără sens.

(Urmează)

George Mitrlcă

Spicuri din legile în vigoare cu 1 Aprilie 1940.

Nu toți preoții au la îndemână „Monitorul Oficial” sau colecțiile de legi, deaceia am crezut că e nimerit să atrag atențiunea foștilor preoți, asupra unor dispozițiuni ce le-am spicuit, pentru conformare.

La întrebarea mai multor cetățeni, că ce se întâmplă cu bonurile de impozite scadente în anul acesta, public mai jos dispozițiile „Legii pentru lichidarea datoriilor din exercițiile închise”, publicată în Monitorul Oficial No. 78 din 1 Aprilie a. c.

ART. 19. — Bonurile de impozite vor fi negociate la Bursa oficială, cu scutire de orice impozite de transmisiune și vor fi primite ca garanție la toate instituțiunile publice pe valoarea lor nominală.

Dobânda la aceste bonuri este de asemenea scutită de orice impozite.

ART. 20. — Bonurile de impozite vor putea fi lombardate la Banca Națională a României în aceleași condițiuni ca și celelalte titluri de Stat.

Ele pot înlocui două semnături pe cambiile prezentate spre reescont la institutul de Emisiune.

ART. 21. — Bonurile de impozite ce nu vor fi prezentate casierilor publice pentru plata de datorii în condițiunile prevăzute de legea de față până la 31 Martie 1941, sau nu vor fi subscrise la Imprumutul intern de consolidare 3% din 1935, pentru a fi lichidate cu titluri de rentă din acest împrumut, vor fi amortizate de Stat într'un termen de 5 ani, socotit dela 1 Aprilie 1941, după un plan de amortizare ce va fi întocmit de Ministerul Finanțelor.

Tot pentru conformare atrag atențiunea fraților preoți, că dela 1 Aprilie a. c. începând petițiile către autorități se vor timbra cu 9 lei fiscal plus 1 aviație. Certificatele cu 16 lei fiscal plus 2 aviație, chitanțele dela 100—10.000 lei cu 3 lei fiscal plus 2 aviație, dela 10.000—50.000 lei cu 8 lei fiscal plus 5 aviație.

E bine să se cunoască și dispozițiile „Legii pentru așezarea unei contribuțiuni naționale excepționale pentru apărarea țării”, care dispune în art. 1 și 2 că începând cu 1 Aprilie a. c. până la 31 Martie 1941 se va încasa o taxă de 2% asupra sumelor rezultate din vânzările și consumațiunile de orice natură, având vânzătorii să elibereze cumpărătorilor și consumatorilor

notele sau facturile corespunzătoare, pe care se vor aplica timbrele speciale obligatorii, imprimate de Ministerul Finanțelor. La valoarea marfei cumpărate se va adauga și suma de 2% ce o plătește cumpărătorul.

Conform art. 21 din susmenționata Lege sunt scutite de contribuția de 2% articolele de prima necesitate: pâinea, făina, mălaiul, sarea, zahărul, carnea, grăsimile și fructele, apoi petrolul și produsele țărănești.

T. R.

Ș T I R I

Hirotonire. Sâmbătă și Duminică a fost hirotonit de către P. S. Părinte Episcop întru diacon, presbiter și duhovnic candidatul *Petru Boeriu*, numit preot în Poiana.

O societate harnică este secția „antialcoolică” a Regionalei Astra Bănățeană. Sufletul societății este președintele ei, d. Petru Ciucur, care a organizat o seamă de ședințe publice pentru combaterea flagelului beției. Laudă acestui român inimos ca și conducătorilor satelor noastre cari îi dau un prețios și binemeritat concurs.

Pentru cartea I. D. au intrat următoarele contribuțiuni: P. S. Sa Păr. Episcop Dr. Vasile Lazarescu lei 1000, Prot. Ic. Stavrofor R. G. Ancușa lei 500, Dimitrie Sgăverdia cons. ref. eparhial lei 500, Pr. P. Toma secretar eparhial 500, total 2500 lei.

Războiul a izbucnit în Nord. Abia s'a încheiat pacea dintre finlandezi și ruși, că un nou războiu a izbucnit în Nord. Propriu zis nu-i decât o întindere a teatrului de războiu dintre Aliați și Germania, care se dă pe teritoriul Norvegiei și cu deosebire în apele teritoriale ale acestei țări.

Notă oficială

Nr. 2071 Sc. 1940.

Ministerul Cultelor și Artelor Comisiunea Monumentelor Istorice atrage din nou atenția asupra îndatoririi fiecărui funcționar, de orice categorie de a comunica Comisiunii orice distrugere, mutilare și înstrăinare a obiectelor aparținând prin decretare de monumente istorice, Comisiunii Monumentelor Istorice.

Dealtfel legea pentru conservarea și restaurarea Monumentelor Istorice, publicată în Monitorul Oficial Nr. 82 din 29 Iulie 1919 prevede pedepse formale pentru cei cari distrug obiectele decretate Monumente Istorice, ca și pentru cei cari deși au cunoștință, nu denunță pe răufăcători.

Caransebeș, în 5 Aprilie 1940.

Episcopul :
† VASILE

Consilier referent:
Nicolae Cornean.

Judecătoria mixtă Orșova secția c. f.

No. 1081/1939. cf.

**EXTRACT DIN PUBLICAȚIUNEA
DE LICITAȚIE.**

În cererea de executare făcută de urmăritoarea Ioana Martinescu contra urmăriților: Gheorghe Hora Stoichescu, Ioan Iancu Hora și Enache Pavel Hora la cererea urmăritoarei Judecătoria a ordonat licitațiune execuțională în ce privește imobilele situate în comuna Plugova din circumscripția judecătoriai mixte Orșova și anume: Din cf. No. 556 Plugova 5/12 parte din imobilele: No. top. 452 fânaț I în Seliște de jos de 1153 stp. cu preț de strigare 6525 lei. No. top. 302 Grădină în Croul Martineștilor de 153 stp. cu preț de strigare 942 lei. No. top. 235 Vie în Stâncovacia de 150 stp. cu preț de strigare de 863 lei. Din cf. No. 596 Plugova imobilele: No. top. 203/1 Grădină în Croul Martineștilor de 49 stp. cu preț de strigare 300 lei. Fânaț III în Stupini de 400 stp. cu preț de strigare de 1500 lei. No. top. 345/1 Arabil III în Prescovița de 166 și 1/2 stp. cu preț de 625 lei. Grădină în Sugina de 200 stp. cu preț de strigare de 1230 lei. Din cf. No. 926 Plugova 1/2 parte la imobilele: Fânaț III din Izlaz de 1280 stp. cu preț de strigare de 4800 lei. No. top. 452/1 Fânaț I în Seliște de jos de 289¹/₂ stp. cu preț de strigare de 1665 lei. No. top. 203/4 Grădină în Croul Marcheștilor de 50 stp. cu preț de strigare de 308 lei. Fânaț III în Stupini de 400 stp. cu preț de strigare de 1500 lei. Grădină în Sugina de 200 stp. cu preț de strigare de 750 lei. Fânaț III în Seliște de jos de 216 stp. cu preț de strigare de 770 lei. Din cf. No. 1003 Plugova imobilul: No. top. 551 Fânaț III în Drena de 844 stp. cu preț de strigare de 3165 lei. Din cf. No. 1304 Plugova imobilul: No. top. 175/b Grădină în Sugeriu de 71 stp. cu preț de strigare de 450 lei. Din cf. No. 1306 Plugova imobilele: No. top. 175 Grădină în Sugina de 100 stp. cu preț de strigare de 615 lei. No. top. 177¹/₂ Grădină în Sugina de 112 stp. cu preț de strigare de 690 lei. Fânaț III în Izlaz de 173 stp. cu preț de strigare de 653 lei. Din cf. No. 1225 Plugova 1/2 parte la imobilele: Fânaț III în Izlaz de 350 stp. cu preț de strigare de 1313 lei. No. top. 303/3 Grădină în Croul Marcheștilor de 49 stp. cu preț de strigare de 300 lei. Grădină în Sugina de 200 stp. cu preț de strigare de 1230 lei. Din cf. No. 1501 Plugova 1/2 parte din imobilul: No. top. 195 Grădină în ertoape de 150 stp. cu preț de strigare de 923 lei. Din cf. No. 1502 Plugova 1/2 parte din imobilul: Fânaț III în Izlaz de 230 stp. cu preț de strigare de 975 lei. Din cf. No. 1832 Plugova 4/60 parte din imobilul: No. top. 303 Arabil I în Prescovița de 1100 stp. cu preț de strigare de 7838 lei. Din cf. No. 1879 Plugova 9/60 parte la imobilul: No. top. 314 Arabil I în Brestovacea de 1000 stp. cu preț de strigare de 5625 lei. Pentru încasarea creanței de 26.000 lei capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de **1 Mai 1940 ora 3 p. m. la Primăria comunei Plugova.**

Imobilele ce vor fi licitate nu pot fi vândute decât numai cu un preț mai mare decât prețul strigării.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție în numerar și să semneze condițiu-

nile de licitație (147, 150, 170 legea LX 1881 și § 21 legea XLI 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregească imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare la aceeași parte procentuată a prețului ce a oferit. (§ 25 XLI 1908).

Orșova, la 31 Decemvrie 1939.

Judecător: ss. **C. Nișescu.** Dir. de cf: ss. **S. Matei.**

Pentru conformitate:

Împețată: **E. Stanislav.**

Prețul lumânărilor

— având în vedere urcarea prețului cerei curate precum și a fitilului — Fabrica Eparhială de lumânări din Caransebeș a fost nevoită să-l ridice la

390 Lei kilogramul.

Deasemenea prețul fagurilor artificiali, fabricați din ceară curată de albine, este stabilit la 350 Lei kilogramul.

University Library Cluj

VILA

DOBOȘAN

DIN BĂILE-HERCULANE.

PROPRIETATEA CONSILIULUI EPARHIAL AL EPARHIEI
ORTODOXE ROMÂNE A CARANSEBEȘULUI.

Otel cu bun renume, aproape de centru. — Apeduct, lumină electrică, serviciu prompt, cu prețuri moderate. — Regiune de o frumusețe rară. — Vila, în fiecare an, stă la dispoziția oaspeților dela începutul lunii Mai până la sfârșitul lunii Octomvrie. — Informațiuni dă:

ADMIN. VILEI DOBOȘAN
ÎN BĂILE-HERCULANE.